

Prediking over Johannes 18 vers 11

*‘Jezus dan zeide tot Petrus: Steek uw zwaard in de schede.
Den drinkbeker, dien Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik dien niet drinken’?*

De liturgie

Psalm 123:2

Lezing van de wet

Psalm 19:5

Schriftlezing: Johannes 18:1-14

Gebed

Psalm 55:1, 3 en 4

Psalm 103:5

Psalm 16:3.

Het is merkwaardig gemeente, dat iedere Evangelist zo zijn eigen weg gaat. De drie eerste evangelisten, Mattheüs, Markus en Lukas geven ons een min of meer omstandig verhaal van de vreselijke strijd van de Heere Jezus in Gethsémané, terwijl Johannes er bijna geheel aan voorbij gaat. De anderen hebben dat verhaald, hij vindt dat niet meer nodig. Maar, wat Hem betreft, hij heeft er behoefte aan, de nadruk te leggen op de *heerlijkheid* van Christus zelfs in Zijn lijden. Want als u dit hoofdstuk eens nauwkeurig naleest (en daar is de zondag toch voor) dan zal het u opvallen, dat, in de eerste plaats, Johannes zegt: ‘Jezus nu wetende alle dingen die over Hem komen zouden.’ Dan blinkt daar Zijn majesteit uit.

In de tweede plaats valt het ons op dat bij de gevangenneming de Heere Jezus de zaak leidt. Hij vraagt: ‘Wie zoekt gij?’ En Hij laat die soldaten achterwaarts vallen op hun rug, op hun hoofd vallen. Hij laat ze weer opstaan en Hij herhaalt de vraag. En als ze dan zeggen: ‘Jezus de Nazarener’, dan zegt Hij: ‘Ik ben het.’ En Hij houdt de leiding, ook wanneer Zijn handen worden gekneveld. Want Hij zegt: ‘Indien ge dan Mij zoekt, zo laat deze’ (dat zijn Zijn discipelen) ‘heengaan’. En zo kunnen we verder gaan. Heerlijkheid van Jezus in de smart. Ook na de smart van Gethsémané. U weet het avondmaal is gevierd. En nu, wanneer de Heere Jezus gekneveld is en gekneveld wordt, horen wij in één keer dat majestueuze woord: ‘Steek uw zwaard in de schede, de drinkbeker die Mij de Vader gegeven heeft, zou ik die niet drinken?’

Dan zien we dus dat de Heere Jezus een zwaard afwijst. En als wij vragen: ‘Wat voor een zwaard?’, dan moet dat een lang offermes geweest zijn, zoals Petrus en Johannes er één of twee hadden, om het paaslam te slachten. Dat moesten ze toch doen? Jezus had het hen toch gezegd? Dat zij het paaslam moesten klaarmaken? En toen hebben zij een lang offermes genomen en daarmee het paaslam gedood. En Petrus, die enig onweer in de lucht aanvoelde, had het voor de veiligheid maar meegenomen. Dat is het zwaard dat Simon Petrus bij zich droeg, want hij had tenslotte zijn stand op te houden. Hij had toch gezegd: ‘Al werden ze allen aan U geërgerd, ik nooit.’ En nu was er dus de tijd gekomen dat Petrus, om een mode woord te gebruiken, zich moest *waarmaken*. Daar krijg je wat van, van dat woord waarmaken in deze tijd. De kerk moet zich waarmaken. De gelovigen moeten zich waarmaken. Mensen moeten zich waarmaken. Jawel, nu we zien er hier een voorbeeld van hoe dat afloopt. Petrus moet zich waarmaken en hij zegt: ‘Heere, zullen we met het zwaard slaan?’

En hij wacht niet eens het antwoord af, maar zwaait met dat lange offermes door de lucht en hakt erop los. En het is dat Malchus op het laatste moment bliksemsnel opzij springt, anders was zijn hoofd ermee gekliefd. Nu kostte het hem zijn rechteroor.

Merkwaardig gemeente, het offermes waarmee het paaslam is gedood, dat ze hebben gegeten, dat moet nu dienst doen om het Lam Gods te beschermen! Niet te doden, maar te beschermen! Uiteraard zit daarin een groot stuk liefde van Simon Petrus en een diepe verontwaardiging over Judas de verrader, de man die Jezus uitlevert. En Petrus kon het helemaal niet verkroppen: dat Judas dat deed, en vooral niet dat Jezus dat aan Zich liet doen, en dat Hij het maar liet begaan. In plaats van dit helse gebroed, niet alleen een keer een salto mortale te laten maken, maar ze definitief weg te vegen van deze aarde. Het stormt, kolkt, het golft in zijn ziel. En nu zegt Jezus: 'Steek uw zwaard in uw schede.' Mattheüs zegt het breder. Mattheüs zegt dat Jezus gezegd heeft: 'Keer uw zwaard weder in uw plaats, want allen die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan. Of meent gij dat ik Mijn Vader niet kunnen bidden om twaalf legioenen engelen om Mij bij te staan? Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden dat het alzo moet gebeuren?'

Gemeente, hier wordt elke vorm van geweld in de dienst van het Koninkrijk Gods afgewezen. En och, dat de kerk er in de eeuwen door naar geluisterd had. Dat is geen 'weerloosheids'prediking voor de overheid. Want de overheid draagt het zwaard niet te vergeefs. Dat zwaard moet bij de overheid op zijn tijd uit de schede gehaald worden. Tot bescherming van de goeden en tot straf van de kwaden. En Nederland weet wat het is, wanneer dat zwaard gaat verroesten in de schede, het zwaard van de overheid. We worden er op het ogenblik weer over opengereten; in al de kwesties die er gaande zijn rondom de drie in Breda. En de huichelachtigheid van ons volk is met handenvol af te scheppen. Aan de ene kant zijn we zo humanitair en humanistisch dat we allerlei mensen op een wijze bestraffen die kant nog wal raakt. En aan de andere kant leven we al onze haat- en wraakgevoelens uit. En wanneer God zegt: 'die man zal sterven', dan had hij moeten sterven. Maar in het Koninkrijk Gods, in de voortgang van het Evangelie, wordt elke vorm van geweld afgewezen. En Malchus oor wordt weer aan zijn hoofd gedrukt.

Jezus staat, gemeente, voor een keus: óf het zwaard, óf de beker! Hij veroordeelt Petrus. Daaruit blijkt zonneklaar (en daarin zien we hoe actueel de Schrift is), dat Jezus geen revolutionair was, van huis uit. Dat Hij er niet op uit was de zaak met springstof te veranderen, of mensen uit het zadel te lichten. Wat worden we niet volgepompt (en de jongens en de meisjes op de scholen ook) dat Jezus een revolutionair zou zijn geweest. Dat Zijn kruis eigenlijk een mislukking was. Dat Hij stond voor Zijn overtuiging. Maar, gemeente, dat is Hij niet! Hij gaat naar het kruis! En Hij wijst elke vorm van geweld af. Want er was een vechtpartij ontstaan en wanneer ze het gewonnen hadden dan was het kruis verijdeld! En wanneer ze het verloren hadden dan was het kruis verijdeld. Nee, gemeente, Jezus wijst het zwaard af! Geen andere weg dan die *God* wijst! En Hij voelt, in deze doldriftige Petrus, opnieuw een verzoeking van de satan. En verzoeking was er in de woestijn al geweest, u weet het. En later bij de ingang van Zijn lijdensweg, als Petrus zegt: 'God zij u genadig, dat zal u nooit overkomen, niet aan het kruis.' En toen later weer op de berg der verheerlijking, waar Petrus zegt: 'Het is maar goed dat wij hier zijn. Laten we tabernakelen bouwen, tenten bouwen, en hier blijven, want hier is het goed, en niet naar Jeruzalem en niet naar het kruis.'

En het is zowaar, gemeente, hier weer hetzelfde! Petrus staat voor Jezus, om Hem met het offermes, waar het voorbeeldige paaslam mee gedood was, te beschermen, en de beker uit Zijn hand te slaan. Het Lam mocht niet worden geslacht. U zult zeggen: 'Petrus begreep dat niet.' Dat is ook zo. Maar Jezus begreep het wel. Hij zag haarscherp, de weg des Heeren, voor Hem. Hij zag de duivel bruut uit de ogen van Judas kijken. Maar hij zag hem ook als een engel des lichts, in de ogen van Simon Petrus, zijn liefste discipel. En in alle verwarring houdt Hij de drinkbeker vast. Gemeente, dat is lijden! Je kunt soms van je vrienden wel eens meer last hebben dan van je vijanden, heeft iemand gezegd. U moet dat natuurlijk goed begrijpen. Want ook vijanden kunnen het je geducht lastig maken. Maar wat heeft Jezus geleden juist van Zijn vrienden, van Zijn leerlingen, van Zijn discipelen.

Gemeente, wat was nu eigenlijk de aard van Petrus zonde? Wel dat hij God geen *God* kon laten, de Heere Jezus niet Zijn gang kon laten gaan! Hem betuttelen, Hem op allerlei wijzen de weg voorschrijven. Maar dan zijn we dicht bij huis. Als ik hier die hand achter mijn toga steek, en u achter uw kleeft, en we kijken er eens naar. Wat kunnen wij van nature helemaal God geen God laten. Wanneer doet God het nu eens goed in ons leven? Maar ook als God genade aan ons verheerlijkt, ook wanneer we er onderdoor gegaan zijn, en soms meer dan eens!

Wat is de aard van de zonde? Om God in Zijn Godzijn aan te tasten: de vrijmacht Gods aan banden te leggen, de vrijheid van de Heere Jezus Christus en de vrijheid van de Heilige Geest op alle manieren in te perken. Wat ligt het ons, gemeente, om een ijver ten toon te spreiden, soms als we jong zijn en soms ook als we ouder zijn, zonder verstand. En wat ligt het ons, om wanneer het rijk Gods, of de kerk Gods, of de gemeente Gods in gevaar komt, een handje te helpen. En wat zijn we dan verontwaardigd wanneer God ons kort en goed in de hoek zet en zegt: 'Jou, heb ik niet nodig.' Gemeente, Want God is *eeuwig* God!. Dan zijn we geen medewerkers, maar sta-in-de-wegs! Dat geeft nu zo'n kramp. Elke wettische godsdienst die geeft de mens een kromme rug. Elke wettische instelling in ons leven geeft de kramp. *Wij* moeten het doen!

En als je alles leest en hoort gemeente, dan zeg je: 'Het lijkt wel alsof de zaak van de Heere God in gevaar is.' Maar dat is echt niet zo! Maar weet u wat wel in gevaar is? Dat zijn wij zelf! Want niet God heeft onze bescherming nodig, maar wij hebben Gods bescherming nodig! Van ogenblik tot ogenblik. Hulp voor de Heere Jezus! Ja. Dat betekent dat Petrus toen nog, later was dat beter, maar toen nog blind was voor de volmaaktheid van Christus, niet alleen als profeet, maar ook als priester. Gemeente, dat gaat de eeuwen door met de kerk mee. Altijd weer dat volmaakte werk van Christus omzomen met 'als' en 'indien'! De vrije wil er tussen schuiven! Of de geloofswerkzaamheid er tussen schuiven als een *verdienende* zaak! Of de Heere God als bondgenoot beschouwen, zoals dat vandaag de dag schering en inslag is in de nieuwe theologie. Dat God weliswaar hoger staat dan wij, maar het is een partner, het is een partner in het verbond.

Och, gemeente wat een drukten rondom de Heere Jezus, vrome drukten, we zouden haast zeggen, kouwe drukten. Maar God zorgt voor Zijn eer, de Vader en de Zoon en de Heilige Geest samen. Het is óf een volkomen Zaligmaker, óf een halve en dan helemaal geen Zaligmaker! Verstaat u dat? Misschien zitten hier ook wel van die 'strijders', tussen aanhalingstekens, voor Jezus. Begrijp me goed, er is een strijd uit de Heere Jezus die uitermate bijbels is, maar ik denk wel eens: dat er vandaag zoveel herrie en motoriek en beweging is, omdat het van binnen zo leeg is! Maar waar is nog die zalige stilte aan de voeten van de Heere Jezus? Waar is dat zalig luieren voor Gods aangezicht, waarover Luther sprak tot Phillipus Melancton? Toen hij met zo'n uitgetrokken gezicht onder zijn gehoor zat? En hij op een bepaald moment midden in zijn preek zei: 'Phillipus als jij niet verandert dan ga je er aan, want jij kunt niet meer heilig luieren voor Gods aangezicht.'

'Steek uw zwaard in uw schede.' Dat is een bestraffing, gemeente! Maar hoevelen zitten vandaag niet met een zwaard, zó tegen de prediking in? Het is vaak ontstellend, welke de vruchten zijn van de prediking, wat de mensen er van maken. Zit niet elk mens van nature onder het woord met een schild voor zich om de pijlen van God uit te blussen? Maar ook met een zwaard? Wat is de zonde liefhebben en indrinken als water anders dan een zwaard in de richting van God? Niet om Hem te beschermen, maar om Hem te doden en van zich af te houden? En wat is het vertrouwen op onze uiterlijke vroomheid anders dan dat offermes van Petrus om Jezus van het kruis te houden en zelf te kunnen doorlopen?

Gemeente, geloven wij dat? Dat we een *vijand* van het kruis van Christus zijn? Persoonlijk? Zo voor onszelf? Want dat is een gevaarlijk vak, om elke week opnieuw achter zo'n schild weg te kruipen, of dat zwaard te hanteren. Gemeente, die eigengerechtigheid is niet minder gevaarlijk. Geen oog, zelfs bij mensen die aangeslagen zijn, zelfs bij mensen die Jezus zalig spreekt. Geen oog voor de noodzaak van het kruislijden van de Heere Jezus Christus. Ach, in theorie weten we allemaal dat het met ons niet veel is. Maar nu de praktijk! Is het kruis van de Heere Jezus voor u, voor ons allemaal, één grote levende werkelijkheid geworden? Zodat u zegt: 'In het kruis zal ik eeuwig roemen. Anders niet.' Of heeft u nog meer op zak? Dan moet dat er nodig uit! Jezus staat op de tweesprong. En Hij wil Zich weggeven. Zie Zijn grote liefde! Aan mensen die in de ongerechtigheid leven, want Hij behandelt Judas heel vriendelijk. En aan mensen die in eigengerechtigheid leven, denk maar aan Simon Petrus.

Gemeente, Hij komt vandaag ook tot ons en zegt: 'Laat dat schild eens zakken. En steek dat zwaard van je eigengerechtigheid, of je ongerechtigheid, eens in de schede. Laat los! En u zult losgelaten worden.' Jezus wijst het zwaard af, maar Hij kiest wel de drinkbeker. Hij zegt: '*de drinkbeker*'. Waarom zegt Hij niet: 'het kruis'? Ach gemeente, het is pas avondmaal geweest. En daar heeft Hij één van de bekers van de Paasmaaltijd opgenomen en die dankzeggende gezegend, en gezegd: 'Deze is de drinkbeker van het Nieuwe Testament in Mijn bloed, drinkt allen daaruit.' Gemeente, en die drinkbeker die zag Hij staan toen Hij van het avondmaal naar Gethsémané ging. Toen had Hij die beker maar steeds voor zich. In die beker zat wijn, teken van Zijn bloed. En die beker die was dus helemaal vol! Gemeente, wat zat er allemaal niet in? Hij heeft gezien dat God die beker voor Hem neerzette. En gebeden: 'Vader indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker' - Ziet u hem staan? - 'aan Mij voorbij gaan. Maar niet Mijn wil, de Uwe geschiedde.' En toen heeft Hij hem met bloed en tranen aanvaard.

Gemeente, die beker zit vol met de haat van de vijanden, de angst der hel en de bitterheid van de dood en de smaad van het graf, de Godverlatenheid. Moet u eens goed luisteren: Voor deze beker koos de Heere Jezus! Het zwaard is een teken van macht. Deze beker is teken van de nederlating, van de vernietiging. O, dat we er op letten wat erin zat! Daar zat in de *toorn Gods* tegen de zonde! Daarin zat het lijden in de tijdelijke vorm: dat achteruit gezet worden, dat gebonden worden, dat geschopt worden, dat bespuwd worden, dat gekruisigd worden. Daarin zat, die geestelijke dood, die verwijdering, die vervreemding. O, wat is het bitter om God kwijt te zijn! Om helemaal alleen te staan. In die beker zat de eeuwige dood, want Hij heeft de eeuwige nacht - de hel - doorleefd in Zijn lijden en in Zijn sterven.

En voor die beker kiest de Heere Jezus. En Hij zegt: 'De beker die Mij de Vader gegeven heeft.' En Annas dan, en Kajafas en Herodes en Pilatus en de Joden en de Romeinen, en wij? Gemeente, zo zag Petrus het: dat de mensen het Jezus aandeden. Maar later, toen hij met de Geest gedoopt was, toen hij door kruis en opstanding, die Pinkster-Geest kreeg, Toen heeft hij gezegd dat Herodes en Pilatus samen vergaderd waren tegenover Gods Heilig Kind Jezus, 'om alles te doen wat Uw hand en raad tevoren bepaald had.' Dat is even wat gemeente! Dat Herodes en Pilatus en noem maar op, een instrumentarium zijn waarmee God werkt! Maar dan, maar dan echt, met de volle medewerking! Ze hebben het graag gedaan. Ze hebben niet anders gewild. Maar God werkt zo wonderlijk dat mensen hun verantwoordelijkheid behouden.

Gemeente, er staat: 'De *Vader* heeft hem gegeven.' De drinkbeker, zo'n gruwelbeker van een vader, van de Vader, dit lijden uit een liefhebbend Vaderhart, deze smart uit een Vaderhand! Och dogmatisch zeggen wij wel eens, dat Jezus als Borg, rechtelijk voor Zijn Vader of voor de Rechter van hemel en aarde heeft gestaan. En deze spreekwijzen hebben een eigen recht. Maar de Heere Jezus Die weet het beter, Die zegt: 'Ik ontvang het niet uit de handen van de Rechter van hemel en aarde.' Nee, Hij zegt: 'die Mijn Vader heeft gegeven.'

Dat wil zeggen, zelfs wanneer Hij die gruwelbeker voor Zich ziet staan, zegt Hij: '*Vader*!' Dat doet ons denken aan Psalm 40 waarin Hij zingt - in David -: 'Zie Ik kom, o God, om Uw wil te doen.' '*Vader*, in Uwe handen beveel ik Mijn geest.' '*Vader*, indien het mogelijk is laat deze beker aan Mij voorbij gaan.' '*Mijn God*, *Mijn God*, waarom hebt Gij Mij verlaten.' Dat heeft de Heere Jezus vastgehouden. Dat wil dus zeggen, dat de liefde van de Vader, die geeft Hem deze beker! Niet te begrijpen! De liefde van de Vader dringt om deze beker op te nemen. Waarom? 'Omdat God also lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn enig geboren Zoon zond, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe'. Gemeente, het Vaderhart geeft de smart, om al de kinderen Gods bijéén te vergaderen. Dat ziet de Heere Jezus nu in zijn éénheid. Dat kunnen wij nooit. Dat dubbele aspect. Maar Jezus ziet het in zijn éénheid: die gruwelbeker - waarover, waarvoor Hij bloed en tranen gezweet heeft - van de *Vader*! In dat alles stroomde de liefde van de Vader in Zijn hart.

Terwijl Hij ten dode bedroefd in het stof ligt, en hier Zich aanbiedt als het Lam Gods, zegt Hij: '*Vader*, en toch, *Mijn Vader*.' Dat wil zeggen: de liefde komt van twee kanten: van de Vader naar de Zoon en van de Zoon naar de Vader; zelfs van drie kanten: van de Heilige Geest naar de Vader en de Zoon, enzovoort. En ze hebben elkaar zo lief, met een intense en immense goddelijke liefde, dat de Heere Jezus als Borg, het recht van de Vader hoog houdt in de strijd. Gemeente, voor wie kiest Jezus die beker? Voor Petrus. Die met het offermes in zijn hand, het echte Paaslam wil sparen, en zijn eigen zaligheid in de weg staat. Dat is even een wonder! Dat de Heere Jezus de dood ingaat voor mensen die er geen weet van hebben, die zichzelf in de weg staan, die eigenlijk wat hen betreft het zover mogelijk op een afstand willen houden. Dat wil zeggen, voor eigengerechtigte mensen. Maar ook voor ongerechtigte mensen, die vol van zonde zijn, en die de dood hebben verdiend. Midden in hun verlorenheid liggen, met een onbetaalbare schuld. Geloof u dat? Dat zo het welbehagen Gods zich in Christus openvouwt en Hij op ons aan komt en zegt: Zo ben Ik voor goddelozen, voor mensen die zichzelf in de weg staan.

Kijk gemeente, dat is nu het geheim! Dat geloof je zomaar niet, in de zin van 'dat steek je in je zak' en 'je hebt het voor altijd'! Nee, dat gaat voor je open! Dan sta je in je schuchterheid en verslagenheid en dan begrijp je dat David zong: 'Och, mocht ik in die heilige gebouwen, de vrije gunst die eeuwig Hem bewoog, Zijn lieflijkheid en schone dienst aanschouwen.' Gemeente, Christus heeft deze drinkbeker genomen! En Hij heeft hem helemaal leeg gedronken, tot op de bodem! En Hij heeft de toorn Gods geproefd en gesmaakt. Hij heeft God verzoend. Hij heeft, om een ouderwetse uitdrukking te gebruiken, de toorn van God gestild. Mag je van velen niet meer zeggen, maar Calvijn gebruikt het. En wat meer is: je kunt er haken van vinden in de Schrift. Mits je maar goed verstaat, dat de Vader de Zoon gaf. Hij heeft de toorn van God gestild. Hij heeft God verzoend. Hij heeft God niet verzoenbaar gemaakt, maar God is verzoend. En Hij heeft de vloek weggedragen, de schuld betaald!

Er staat, gemeente, in Psalm 103: 'Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwig de toorn behouden.' Niet altoos twisten. En wat is er nu een wonderbaarlijke ruil: Hij nam de vloek van de tijdelijke dood op Zich (dat was een straf) en Hij maakte het voor Zijn kinderen tot een doorgang. Ik kan het alleen maar noemen. Hij proefde de geestelijke dood en verwierf de volmacht om, ook in Zoetermeer, dode zondaren levend te maken en te roepen: 'Ontwaakt, gij die slaapt, en sta op uit de doden.' Hij heeft het recht, gemeente, om mensen van de eeuwige dood te redden. En dat niet alleen! Want niet alleen wende Hij de vloek van de tijdelijke dood, de bitterheid uit de geestelijke dood, het ontzettende van de eeuwige dood weg, maar Hij zette daarvoor in de plaats, de beker der verlossing. En die beker, gemeente, die is vol van vrije genade, van schuld vergevende genade, vol van de enige troost beide in leven en in sterven.

Dan moet u één ding leren: dat *wij* die beker waaraan Jezus de mond zette hebben verdiend! Dat is de eerste beker. Je kunt nooit aan de tweede beker toekomen als je de eerste niet hebt ontdekt en zegt: 'Dat heb *jij* verdiend!' En wat God je eruit laat drinken, dat laat ik aan Gods vrijmacht over. Maar Hij laat je er zoveel uit drinken dat de zonde bitterder wordt dan de dood. Hij laat je er zoveel uit drinken dat u Zijn goddelijk recht erkent. Hij laat er zoveel uit drinken, dat u onder God komt.

Gemeente, wat is dat een wonder, dat God aan mensen die die eerste beker verdiend hebben, die tweede beker (Och, het is eigenlijk dezelfde, maar een andere vorm) toereikt. Dat is de beker der verlossing. Op die beker der verlossing zegt God de Vader: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden der goedertierenheid.' Op die beker der verlossing, schrijft God de Zoon: 'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook die zijn die Gij Mij gegeven hebt.' Op die beker schrijft de Heilige Geest: 'Ook troost Ik u, ook sterk Ik u, ook ondersteun Ik u.' Dat wil zeggen: Het is een beker vol van heil, vol van genade! En er is een gastmaal, er is een maaltijd, waartoe genodigd mag worden: 'Komt, vrienden eet en wordt dronken. Wie dorst heeft die kome.' U wordt genodigd. 'O', zegt u, 'maar is er dan helemaal geen zuurs meer?' Och gemeente, het Lam Gods werd oudtijds gegeten in de bittere kruiden. Ze moesten goed voelen dat de zonde bitter was. En zo wordt deze beker der verlossing gedronken altijd in de verslagenheid van het hart.

Er zijn hier mensen die een moeilijke weg voor zich hebben. En wie zal zeggen dat uw weg, of mijn weg, morgen niet nog moeilijker is. Er kunnen momenten in ons leven zijn dat God een beker zo vlak voor ons zet, waar we niet omheen kunnen. We zouden het wel willen, en we doen al ons best. En zelfs wanneer er gebeden wordt dan kan het soms sidderend door de ziel gaan, en dat we zeggen: 'O God, dat alsjeblijft niet!' Maar God laat het staan. En dan wordt er nogmaals gebeden. Het gaat niet vanzelf. Totdat tenslotte de overgave komt. Dat is een vrucht uit Christus. Een vrucht wanneer Hij Zich verenigt met Gods wil. Wat kunnen ook bepaalde bekeraars in ons leven bitter zijn! Izaäk en Rebekka hadden een bitterheid, omdat ze schoondochters hadden, die God niet vreesden. En wat een bittere dingen zijn er niet! Gemeente, toch wordt deze beker gedronken!

Maar het is geen beker der *vergelding*! Maar het is een beker der *kastijding*, niet strafdragend (Dat deed Hij) maar louterend.

En nu kunnen we nooit *met* God verder gaan voordat we *onder* God gekomen zijn! En dan zijn er plaatsen en tijden en omstandigheden dat wij vol eerbied moeten terugtreden, en dat een mens met God alleen achterblijft, en al kost het bloed en tranen, al maar schreit tot de levende God: 'Breng mij eronder en houdt mij eronder en doe mij bovenal leven uit de verzoenende vrucht van Uw lijden en sterven.' Gemeente, dat is genade, wanneer we onze mond niet open doen, omdat God het heeft gedaan! En als een schaap geschoren wordt, dan doet dat schaap verstandig om heel stil te liggen, anders gaat de schaar in het vlees. En dat doet dubbel pijn. Ik zal mijn mond niet opendoen.

Gemeente, dan staan wij op een oneindig afstand van de Heere Jezus. Ach en toch, Jakob zegt: 'Al die dingen zijn tegen mij.' Maar God maakte ze vóór hem. Asaf zegt: 'Mijn bestraffing is er elke morgen.' En aan het eind van de psalm zegt hij: 'ik zal altijd bij u zijn.' En Paulus (laten we maar kort zijn) heeft een doorn in zijn vlees, waarover hij de Heere tot drie perioden gebeden heeft, die hem belemmerde in zijn werk: 'een engel des satans die hem met vuisten sloeg': hem mishandelde. En aan het eind krijgt hij in de gaten dat God hem deze uit liefde zond. En toch, om dan, midden in 's levens smart te zeggen: 'En toch uit Uw hand, O God en Vader!' Hebben we dat beoefend gemeente? Dan zijn we in de vruchten van Christus lijden en sterven. Want als wij aan Zijn tafel zitten en met David mogen zeggen: 'Gij richt mijn tafel toe, tegenover mijn tegenpartijders', waar de beker der verlossing staat. Dan is dat omdat Hij die beker bitterder dan gal, gedronken heeft, tot de laatste druppel.

Gemeente, het is ontzettend, om deze beker te versmaden! Om die te laten staan, de beker namelijk, waarop God u wijst, en zegt: 'die moest Mijn Zoon drinken.' Gemeente, wat is het erg, wanneer wij de beker van het genot aan de lippen zetten zonder God. Er zijn ook in Zoetermeer mensen die de genade Gods veranderen in losbandigheid, die denken als ze zondag maar in de kerk geweest zijn en de dominee heeft schuld beleden in het gebed, dan is het weer klaar, dan kunnen ze morgen weer hetzelfde spelletje uithalen. Maar ik kan u in de Naam Gods zeggen, dat u verloren zult gaan, als u op deze wijze doorgaat. Want het is een ernstige zaak gemeente! Niet om de verslagen harten van kleingelovigen nog kleiner te maken, maar wel om mensen die de genade Gods tot een vrijbrief voor de zonde maken ernstig te waarschuwen! Want dan zult u eeuwig de beker van de toorn Gods moeten drinken. Heeft u reeds gekozen voor uw veroordeling? Of heeft u reeds gedronken uit de liefde Gods in Christus Jezus? Dat is groot! Als u er maar erg in hebt, dat die beker, daarin zit wijn, daarin zit het bloed van Christus. Als u er maar erg in hebt, dat alleen het bloed van Christus Jezus, Gods Zoon, ons reinigt van alle zonde!

Gemeente, we hebben een machtige Zaligmaker, Die trouw is, Zijn belofte houdt. En dat, zo wij voor Hem buigen, geen zonde en ook geen zwakheid, in staat zou zijn om Hem te hinderen op Zijn weg. Maar dat Hij Zijn werk afmaakt! Dat is een troost; voor vluchtelingen, voor eigen gerechtigten zoals Petrus, die eraan ontdekt worden, voor ontrouwen, dat Jezus Christus, gisteren en heden dezelfde is tot in eeuwigheid.

Amen.